

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Έν Ελλάδι . . . Δρ. 8
Έν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευθύνεται:
Διευθύνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνωσι δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάργαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαστίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΚ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Ἡ διοίκησις ἀπαγορεύουσα τοὺς πυροβολισμοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα προϋφασίζετο ὅτι πράττει τοῦτο χάριν τῆς ασφαλείας τῶν ὑπηκόων τῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνήθων κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δυστυχημάτων, δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶνε κανεῖς, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ διέγνωσε τὸν ὑποκυρπτόμενον σκοπὸν τῆς διοικήσεως καὶ νὰ μὴ διέκρινε τὴν ἀληθὴ τῆς ἐπιθυμίαν. Τοὺς πυροβολισμοὺς θεωρεῖ ὁ λαὸς τῆς Ἡπείρου ὡς πατριωτικὴν τροφήν, ὡς καρύκευμα δι' οὗ ἐπιθυμεῖ νὰ γλυκάνῃ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ φλέγον πάθος τῆς φιλοποτρίας, ὡς τονικὸν νάρμα δι' οὗ σπεύδει νὰ ρωνύῃ τοὺς ἐκ τῆς πατρίδος πόθους του. Πυροβολῶν ἀναμνησκεται τῶν ἡρωικῶν χρόνων, τῶν ὑπερλάμπρων ἐκείνων χρόνων, καθ' οὓς ἐκράτει τῆς χώρας ἐγκρατεστάτη φρόνησις, δημοτικὴ ἐξουσία σφίρα καὶ τὰ ὅρη τῆς διέσχίζον οἱ Κοτσαντῶναι, οἱ Τσαβελαῖοι, οἱ Μποτσαραῖοι καὶ τότε ἄλλοι ἥρωες πυροβολοῦντες κατὰ τῶν τυραννῶν πρὸς ἀνάστασιν τοῦ γένους. Ὁσφραϊνόμενος τῆς πυρίτιδος ἀνέρχεται εἰς ἄλλην σφαῖραν, εἰς κύκλους δράσεως, εἰς τὰ ὁλόφωτα παλάτια τῆς ἐλευθερίας, ὅπου νοιώθει ἐγειρομένην μέσα του καὶ διελαυνουσαν διὰ τοῦ ρωμαλέου σώματος ἡ παλληκαρχία, ἡ καλλιπάρειος γλυκυτάτη ἐκείνη νόμφη, ἣν τόσον πολὺ ἀγαπᾷ καὶ ποθεῖ· φαντάζεται τρέχων χαράδρας, διασχίζων ὄρη καὶ πεδιάδας, πηδῶν σάν τὸ ἐλάφι ἀπὸ μιᾶ κορυφῇ στὴν ἄλλη μὲ τὸ ὅπλον σὺν χερί συνάπτων μάχας, νικῶν καὶ τρέχων ὡς λέων κατόπιν τῶν φευγόντων ἀνὰ κράτος πολεμίων· καὶ ἐνθουσιᾷ τότε, αἰσθάνεται φρίττον καὶ ριγῶν τὸ σῶμά του, αἰσθάνεται ἑαυτὸν πλέοντα ἀπαλὰ εἰς ἀφονίαν ἡδύτητος καὶ λησμονεῖ πρὸς στιγμήν τὰς ἀπαγορευτοὺς καὶ πικρίας μὲ τὰς ὁποίας τὸν ποτίζουν καθ' ἐκάστην αἰ ποταπαὶ καὶ ἐξευτελιστικαὶ πράξεις τῶν μικρο-νάνων τῆς στείρας ἐποχῆς μας. Αἱ ἡμέρα τοῦ Πάσχα εἶνε δι' αὐτὸν τριήμερος ἀνοιξίς ἐλευθερίας, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁπίων θά βουτηχθῇ πάλιν εἰς τὰς πικρίας καὶ τὸ βάρος τῆς δουλείας. Ἡ πονηρία ὅμως τῶν ἀρχῶν διείδε τὰ ἀναγκῶντα τὴν ψυχὴν του πάθῃ καὶ ἠθέλησε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ καὶ τὸ ὅπλον τοῦτο, ὃ ἐξέλαβεν ὡς σπινθῆρα, ἐξ οὗ δύναται μίαν ἡμέραν νὰ ἀνάψῃ πυρὰ μεγάλην, ἡ ὁποία ἐξαπλουμένη δύναται νὰ τὴν ἀποτεφρώσῃ μαζὺ μὲ ὅλα του τὰ κακούργηματα. Δὲν ἀπσβύνεται εὐκόλως ὅμως τὸ πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φωτίζει πρὸς τὴν ἐλευθερίαν· δὲν καταπνίγεται εὐκόλως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλλήνος τὸ πάθος τῆς φιλοπατρίας, ἀλλὰ φαίνεται ἔχον τὴν ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα τῶν αερίων, τὰ ὁποία συμπιεζόμενα ἀνακτῶσιν ἀπωθητικὴν στάσιν

κατ' ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὴν συμπίεσιν· οὕτω καὶ τὸ πάθος τῆς φιλοπατρίας ταπεινόμενον, περιστάσιν ἀναμένει νὰ ἐγερθῇ ὑψηλότερον, νὰ λάμψῃ λαμπρότερον, νὰ ἐξωτερικευθῇ περιφανέστερον, καὶ ἡ περιστάσις δὲν ἤργισε νὰ δοθῇ. Ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Γιαννινοπούλος, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, πρὸ μηνῶν μελὶς μετετέθη ἐνταῦθα πρὸς μεγίστην ἐθνικὴν ὠφέλειαν, ἀπεφάσισε διὰ πρώτην φοράν ἐνταῦθα νὰ κόμῃ δοξολογίαν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α' κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Ἐν ἀκαρεῖ ἡ λεκτρίσθησαν ὅλοι, ἤρχισαν νὰ ὑγραίνωνται οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἐλαφρὰ φρίκη, κόρη τοῦ γλυκυτέρου πάθους, διήλυνε τὰ σώματα καὶ τὰ ἔκανε πολὺ ζωνρά, ἀκμαῖα, πλήρη μένους· ὅλοι ἐνόουν ὡς ἐκ συνθήματος, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ χρησιμεύσῃ ὡς διαμαρτύρησις κατὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῶν πυροβολισμῶν, ὡς ἐνδειξίς τοῦ φλογερωτάτου ἐνθουσιασμοῦ, ὡς ἐκδήλωσις ὁλόλαμπρος τῶν πόθων τοῦ λαοῦ, τῶν τρεφόμενων ἐλπίδων καὶ τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαίας ἐπιθυμίας, τῆς ἐνώσεως μετ' ἀγωνίας λοιπὸν περιέμενον πάντες τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τῆς 23 Ἀπριλίου, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ φωτίσῃ μίαν τῶν λαμπροτέρων ἡμερῶν. Ἐνωρίς ἤρχισαν νὰ σημαίνωσιν οἱ κώδωνες χαρμολύνης καὶ ἐνωρίτερον ὁ λαὸς κατέκλυζε τὰς ὁδοὺς καὶ τὸν ναόν, ὅπου ἐμελλε νὰ τελεσθῇ ἡ δοξολογία. παντοῦ κινήσεις, παντοῦ ζωνρότης, παντοῦ ψιθυροὶ, διαχύσεις χαρᾶς, κρυφομιλήματα, ἐκδηλώσεις σπάνιας ἀδελφικῆς ἀγάπης, παντοῦ ἀδελφοποιήσις. συνένωσις ἀδιάρρηκτος ὅλων ὑπὸ τὴν αὐτὴν πολυπόθητον ἐπιθυμίαν, ποῖος δεσμός ἄλλος δύναται νὰ συνδέσῃ ἰσχυρότερον τὰς καρδίας καὶ νὰ καταπαύσῃ καὶ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα πάθη; ποῖον πάθος δύναται νὰ καταβάλλῃ τὸν ἀδόμαστον τῆς πατρίδος ἔρωτα; ἔπρεπε νὰ ἴδῃ κανεῖς τὸ ἐνθουσιῶν ἐκεῖνο πλήθος, ἵνα ἐνόησῃ πληρέστατα ὅτι οὐδὲν πάθος εἶνε ἀνώτερον τούτου. οὐδὲν ἄλλο ὁρᾷ περισσότερον, μόνον τὸ πάθος τοῦτο συναρπάζει τὰ πλήθη καὶ κυλίαν αὐτὰ ἐν εἰδὲι ὑπερμεγέθων μαινομένων ἀγρίων κυμάτων πρὸς ἐντονον ὄρασιν· μόνον τὸ πάθος τοῦτο προεκάλυψε παντοῦ κατὰ τὴν παρέλασιν τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων τὴν νεαρωτέραν ἐνέργειαν, τὰς σφοδρότερας φροντίδας καὶ σκέψεις, τοὺς ρωμαλεωτέρους ἀγῶνας.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ ἀνθρωπότης, τὰ δύο κυριαρχοῦντα πάθη θὰ εἶνε ἡ πίστις καὶ ἡ πατρίς, πρὸς διάσωσιν ἢ ἀπελευθέρωσιν, πρὸς ἀνύψωσιν ἢ τελειοποίησιν τούτων, ὁ ἀνθρώπος οὐδέποτε ἐφέσθη οὔτε ρώμης οὔτε νοῦ. Ἡ μεγάλη του ὅμως ἐπιθυμία ἔφερε δυστυχῶς τὸ ἀντίστροφον ἀποτέλεσμα καὶ τὰ φοικωδέστερα κακά, τοῦλάχιστον παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησιν. Ἡ κακὴ χρῆσις ἐνόησε τῆς ἐνεργείας, ἡ παρανόησις καὶ ἡ οὐχὶ σπανίως ἀναφαινόμενη ὑπερφροσύνη ὃ ἔφερε τὰς ἀγριωτέρας, τὰς ἀπανθρωποτέρας κατὰ καιροὺς τυραννίας. Ἡ ὑπεράνθρωπος ὄρασις τῶν χρόνων τῆς καταυγαζούσης ἐποχῆς ἔφερε τὴν ταπείνωσιν, ἐφ' ἧς ἐπιβαίνων ὁ Ἄρης μακεδὼν ἐθροιάμβευεν· ἡ ὄρασις ἐκείνη προτόμασε τὸ ταπεινὸν ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνουσα ἡ ἀγριότης καὶ ἀγροικία τῶν Ρωμαίων ἐνήργει τὰς μισαρωτάτας βεβηλώσεις καὶ ἀπανθρωποτάτας κακώσεις, οἱ δὲ μετὰ ταῦτα συνεχεῖς κατὰ τῶν διαφόρων ἐπιδρομῶν ἀγῶνες ἐπέφερον τὴν κα-

τάπτωσιν, ἐφ' ἧς ἐπιβαίνων διήρχετο μαινόμενον ἐπὶ τόσους αἰῶνας τὸ ἀγριώτερον, τὸ βδελυρώτερον τῆς Ἀσίας τέρας, τὸ αἷσχος τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ μισαρωτέρα κηλὶς τοῦ λογικοῦ στοιχείου· καθ' ὅλους ὅμως τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς δοκιμασίας, καθ' οὓς τὰ πάντα μετεβλήθησαν, τὰ δύο αὐτὰ πάθη ἔμενον πάντοτε νεαρά, πάντοτε ἀλόβητα, πάντοτε ζωνρά, οὐδὲν ἴσχυσε νὰ τὰ μεταβάλλῃ, ἀλλὰ πάντοτε μᾶς θαμβοῦσι μὲ τὰς ἀποτόμους καὶ αἰφνιδίους ἐκλάμψεις, ὁ εὐτυχής τις νὰ παρευρεθῇ εἰς καμμίαν τῶν ὁλοφώτων τούτων ἐκλάμψεων δύναται νὰ κατίδῃ ὁλεφάνερα πόση δύναμις, πόση ρώμη, πόσα ἀκατάβλητα νεῦρα ὑπάρχουσιν εἰς τὸν τόπον μας, δύναται νὰ ἐννοήσῃ εὐκόλως πόσα αἰσθήματα, πόσα ὄνειρα, πόσαι χρυσαὶ ἐλπίδες ὑποδόσκουσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀδελφῶν μας ὑπὸ τὰς κεκυφίας πάντοτε ἐκείνας κεφαλὰς, δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐὰν ὑπῆρχεν ἰσχυρὰ δύναμις νὰ συναγείρῃ τὰ ἐνθουσιῶντα ἐκεῖνα πλήθη καὶ ὀδηγῇ αὐτὰ εἰς ἀπόσεισιν τοῦ ζυγοῦ εὐκόλως θὰ ἴδυντο νὰ καταγάγῃ τοὺς λαμπρότερους θριάμβους καὶ νὰ κοσμήσῃ τὴν ἀνθρώπειον πινακοθήκην διὰ τῶν λαμπροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων εἰκόνων. Καὶ ἐκινεῖτο ὁ λαὸς σπεύδων πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ κυανόλευκος, τὸ γλυκύτατον αὐτὸ σύμβολον τῶν πόθων μας, ἐχαιρέτα μεγαλοπρεπῶς τοὺς διερχομένους ἐκεῖθεν καὶ ἐφαίνετο καταβάλλουσα προσπάθειάς νὰ συναρπάσῃ ὑπὸ τὴν σκεπὴν τῆς τὰ μακρὰν αὐτῆς εὐρισκόμενα τέκνα τῆς, τὰ ὁποῖα δακρύοντα ἐχαιρέτων αὐτὴν μακρόθεν μετὰ συγῶν καὶ ἰσχυρῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Τὰ παιδάκια, οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ ἀντιλήπτορες τῶν κρατούντων αἰσθημάτων, συμμετέσχον τῆς ἐορτῆς καὶ ἐπαίξαν πολὺ καλὰ τὸ μέρος των, ἄκακα, ζωνρά-ζωνρά ἐπήδων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κραυγάζοντα συγῶ καὶ ἀφοβα τὸ ζήτω ὁ Γεώργιος, μὲ τὰ χαριτωμένα πηδήματα μὲ τὰς εὐθύμους φωνάς των, μὲ τὰ ἄπειρα στρουθογυρίσματα ἐπύξανον πολὺ τὴν εὐθυμίαν καὶ διέχυνον πολλὴν ἰλαρότητα· ἀλλ' αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ ὅλων στρέφονται πρὸς ἐν σημεῖον, τὰ βλέμματα συνεννοῦνται ὅλα ἐπὶ τοῦ κ. Γιαννινοπούλου βαίνοντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔχει πρὸς τὰ ἱριστερά τὸν διερμηνέα τοῦ ἐλληνικοῦ προξενίου κ. Παναγιώτην Καρατσινόν καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ ὅλης τῆς κοινότητος Πρεβέζης. Οἱ ἄλλοι πρόξενος ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, θρονιωδέσταται, οὐρανομήκεις, μυριόστρουτοι ζητωκραυγαὶ ἐπλήρωσαν τὸν ἱερὸν χώρον, συγκινήσεις καὶ ἀλαλαγμοί, χάρα καὶ φωναί, δάκρυα μικρῶν καὶ μεγάλων, ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὄραν συνεκράτουν ὁλόκληρον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο ἐν αὐτῇ τῇ παύσει. Συγχάριζα ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Γιαννινοπούλου καὶ τὸν κ. Καρατσινόν εἰς τὴν πρωτοδουλίαν τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ λαμπρὰ αὕτη ἐθνικὴ συγκίνησις. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης ἀς γνωρίζωσι ὅτι πολλοὶ ἀνεκούφισαν τοὺς πάσχοντες ἀδελφούς των τινίσαντες τὰς συμπαθεστέρας χορδὰς τῆς καρδίας καὶ διεγείραντες πρὸς στιγμήν τὰ γλυκύτερα πάθη. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καθόλου πορείαν αὐτῶν εἶνε ἄξιοι πολλῶν ἐπαίνων οἱ κ. Γιαννινοπούλος καὶ Καρατσινός· ἐνεργούντες πάντοτε δραστηριότητα καὶ μετὰ πολλῆς περι-

σκέψεις συχνά γίνονται πρόξενοι πολλών αγαθών, τὰ ὅποια πολὺ λυπούμεθα, διότι δὲν δύναμεθα νὰ τὰ ἐκθώσωμεν, ἵνα προκαλέσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἀγάπην ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου· εὐχόμεθα μόνον νὰ ἐμφωρῶνται πάντοτε ὑπὸ τῶν αὐτῶν εὐεργετικῶν φρονημάτων.

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

28 Ἀπριλίου 1901

Τὴν 19 τρέχοντος περὶ τὴν 2 ὥρ. τῆς νυκτὸς ὑπῆλθαν κλέπται 3/4 μακρὰν τῆς πόλεως μας εἰς τινὰ γεωργὸν Σεφέρην Ντότσιαν ὀνομαζόμενον διὰ τὸ παρὸν τοὺς βόας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐκατάλαβε καὶ ἐσέλλαβεν ἕναν κλέπτην Ζωντανόν, ἀλλὰ μὴ ἔχων ὄπλον νὰ τὸν φονεῖ, ἐπέλαυνε ἀρκετὴν ὥραν μὲ αὐτὸν ὅτε οἱ ἄλλοι κλέπται ἐφρίψαν καὶ ἐφόνευσαν τὸν δυστυχῆ γεωργόν ὅπου μὲ τὸν σύντροφόν των, ὅστε καὶ ὁ νοικοκύρης τῶν βοδιῶν ἐφρονεῖται καὶ ὁ κλέπτης.

Κλειδιάς πολλὰ εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τοὺς ἀρπάζουν τὰ μούλάρια καὶ τὰ ἄλογα ἀπὸ τὸ χερί.

Οἱ Ἀρχιερεῖς Ἀργυροκάστρου εὐρίσκονται εἰς περιοδείαν εἰς τὰς Λεονίτσας καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Δρόβιαν καὶ ἀπὸ τὴν Δρόβιαν θὰ ἀναβῇ εἰς τὰς μονὰς Προφ. Ἡλίου καὶ Δρυϊνῶν.

Οἱ πτωχοὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργυροκάστρου, ὡς καὶ πᾶσι κλαίον καὶ φωνάζουν, διότι τὸ μονοπώλιον δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ φουτεῖται καπνὰ διὰ τὰς ζήσων· ἐπίσης καὶ τὸ λιμπόχορον καὶ ἡ Δρόβιαν ἰδίως τῆς ὁποίας τὸ προϊόν εἶνε τὸ μόνον καὶ ἂν δὲν φουτεῖται καὶ ἐφέτος εἶνε ἀπελπισία, οἱ κάτοικοι αὐτῆς θὰ πάρουν τὸ σακκιοῦ καὶ τὸ σκόπι καὶ νὰ βγοῦν ἀπὸ χωρίο πὰ χωρίο νὰ διακοπῶσι, διότι ἄλλο εἰσόδημα ὁ ὅποιος δὲν παράγει καπνὰ καὶ σταφύλια, καὶ τὰ σταφύλια κατέστρεψεν ὁ περονόσπορος τὰ καπνὰ τὰ ἐμποδίζει ἡ ρεζή· ἀπελπισία μεγάλη κατέλαβε τὸν τόπον!

Ἐπιστάτης τῆς μονῆς Τσέπου διαρίσθη ὁ ἐξ Ἀργυροκάστρου κ. Χρύσανθος.

Ἐπιστάτης Μεσοποτάμου διαρίσθη ὁ ἐκ Σινίτης Παπᾶ Ἰωάννης.

Ἡγούμενος Γηρομερίου ὁ Φιλόδοτος Γεωργιάδης.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

2 Μαΐου 1901

Προχθὲς τῇ 30 λήξαντος μηνὸς Ἀπριλίου περὶ ὥραν 5 μ. μ. ἀφίχθη ἐνταῦθα ἡ Α. Β. Γ. ὁ Διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος ὁ καὶ Γενικὸς ἀρχηγὸς ὢν τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ μεθ' ὅλου τοῦ ἐπιτελείου τοῦ πρὸς ἐπιθεώρησης ἐνταῦθα φρουράς. Τῇ ἐγένετο ἐκτακτὸς καὶ μεγαλοπρεπὴς ὑπόδοξή, ὅτι ἐν οὐδεμίᾳ πόλει τῆς Ἑλλάδος, τοῦ μὲν εἰπεῖν, τῇ ἐγένετο, καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξεφράσθη πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν. Ἡ πόλις ἦν διακεκοσμημένη διὰ μυρσιῶν καὶ σημαίων. Μεγαλοπρεπὲς ὄψις εἶχεν ἐγερθεὶς παρὰ τοῦ Ἀἰμαίου εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ὡς καὶ ἐτέρα ὁμοία παρὰ τὴν κλιμακα τῆς παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Παρηγορητρίας λαμπρὰς πλατείας τοῦ «Σκουφᾶ». Ἀπασαί σχεδὸν αἱ οἰκίαι, αἱ ἐκκλησίαι καὶ αἱ συναγωγαὶ τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος εἶχον διακοσμηθῇ δέοντες. Εἰς Μενίδιον εἶχε μεταβῇ πρὸς ὑπόδοξήν αὐτοῦ ὁ κ. Νομάρχης, ἐξωθὶ δὲ τῆς πόλεως ἅπασαι αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἡ φιλαρμονικὴ μουσική, οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου Ἑλληνικοῦ σχολείου καὶ Δημοτικοῦ μετὰ τῶν κ. καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, αἱ μαθητρίαι τοῦ Παρθεναγωγείου μετὰ τῶν διδασκαλισσῶν ὡς καὶ ἀπειρὸν πλῆθος λαοῦ, πρωτεύοντος τοῦ ὁραίου φύλλου. Ἀμα τῇ ἀφίξει τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου προσεφώνησαν αὐτὸν ὁ δῆμαρχος τῆς πόλεως μας κ. Ἀντωνίου Γαρουφαλῆς ἐκ μέρους τοῦ δήμου τοῦ· νύχταριστος δ' αὐτὸν θερμῶς ἡ Α. Β. Γ. Ὑψηλότης ἐπὶ τῇ ὑπόδοξῃ· διευθυθεὶς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἀρχαῖον Βυζαντινὸν ναὸν τῆς Παρηγορητρίας, ἐνθα ἐψάλη δοξολογία, ὑπόδε-

χθέντος αὐτὴν ἐκεῖ τῆς Α. Σ. τοῦ Ἀρχιερέως ἡμῶν κ. Γενοαίου μετὰ τοῦ ἱεροῦ κλήρου· μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς δοξολογίας μετέβη εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν δι' ἀνάγκην ὥραιαν οἰκίαν τοῦ βουλευτοῦ ἡμῶν κ. Εὐαγγέλου Γαρουφαλῆ, κειμένην πλησίον τοῦ εἰρημένου ναοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Σκουφᾶ ἐν θέσει μαγευτικῇ, καὶ ὅσον ἐξ αὐτῆς καταφάνεται ἅπασα ἡ πέραν τοῦ Ἀράχθου καὶ ἐν τῷ Τουρκικῷ εἰσέρχεται κειμένη ἀπείραντος πεδίου μετὰ τῶν διεσκορπισμένων ἐν αὐτῇ διαφόρων χωρίων, ἡ ἱστορικὴ θέσις τοῦ Γριμπόπου, ἐθα ἐγένετο ἡ περίφημος μάχη ἐν ἔτει 1897 τῇ 1 καὶ 2 Μαΐου, ὡς σήμερον, ἡ δεξιάσσα καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὄπλα, καὶ εἰς τὸ ἀκρον τῆς πεδιάδος κειμένη θάλασσα τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ὡς εὐφανῆς καθρέπτης. Τὸ ἐσπέρας ἐγένετο λαμπρὰ λαμπροδωρεὰ ὑπ' ἀπάντων τῶν πολιτῶν, ὅτινε, διαχρίσαντες τὰς κυριώτερας ὁδοὺς μετέδωκαν κατωθὶ τοῦ ἀνακτόρου τῆς Α. Β. Γ. τοῦ Διαδόχου, ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ αὐτοῦ, τῆς σεπτῆς συζύγου του, ἀπάσης τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ὑπὲρ σύμπαντος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ Α. Β. Γ. Ὑψηλότης ἐξεβόησε εἰς τὸν ἐξώστην εὐχαρίστησιν θερμῶς τὸ πλῆθος διὰ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ αἰσθημάτων τοῦ ὡς καὶ διὰ τὴν λαμπρὰν ὑπόδοξήν, ἀναφωνήσας ἐν τέλει «Ζήτω ἡ Ἀρτα». Τότε τὸ πλῆθος ἐξεφράγη εἰς φρενιτικὰς ζητωκραυγὰς καὶ διεβόησεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ τάξει. Εἰς τὸ δέσπινον τῆς Α. Β. Γ. ἔλαβον μέρος ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ δῆμαρχος κ. Ἀντωνίου Γαρουφαλῆς, ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου κ. Πέτρος Σπῆλιος, ὁ βουλευτὴς κ. Εὐαγγέλος Γαρουφαλῆς καὶ ὁ φρούραρχος τῆς πόλεως ἡμῶν συνταγματάρχης κ. Ρούβαλης καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Α. Β. Γ. Ὑψηλότητος.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν μετέβη ἡ Α. Β. Γ. Ὑψηλότης μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ εἰς τὸ πεδίον τῶν ἀσκήσεων ἐξωθὶ τῆς πόλεως πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ ἐνταῦθα εὐρισκομένου στρατοῦ, ὅστις ἐξετέλεσε γυμνάσια τμήματος καὶ συντάγματος καίτοι ὀλιγάριθμος ὢν, τῶν παραγγελλμάτων διδομένων ὑπὸ τῶν διαφόρων ἀξιωματικῶν κατ' ἐντολήν τῆς Α. Β. Γ. Εἰτα ἐπεθεώρησε τοὺς ἐνταῦθα στρατόντας καὶ τὰ διάφορα στρατιωτικὰ γραφεῖα, τὸ νοσοκομεῖον, τὸν δημοτικὸν στρατώνα καὶ τὸ φρούριον, ἔμεινε δὲ λίαν εὐχαριστήμενος ἐκ τῆς ἐπιθεώρησης. Μετὰ μεσημβρίαν μετέβη εἰς τὴν γέφυραν ἡ Α. Β. Γ. μετὰ τοῦ ἐπιτελείου καὶ ἐκεῖθεν πέραν εἰς τὸ ὁθωμανικόν, ὅπου αἱ ὁθωμανικαὶ ἀρχαὶ τῶν προεφέρων τὰς κανονισμένους τιμὰς. Περὶ ὥραν δὲ 3 μ. μ. ἀνεχώρησεν ἐνταῦθεν ἡ Α. Β. Γ. μετ' ὅλου τοῦ ἐπιτελείου. Προέπειψαν δ' αὐτὸν ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ καὶ σύσσωμος ἡ πόλις. Ἐκ τῶν παραθύρων δ' ἔβλεπον αὐτὸν δι' ἀνθῶν αἱ δέσποιναί καὶ δέσποινίδες, μία δ' ἐξ αὐτῶν ἡ καλλιπάρης Μαρούλα Μακρῇ ἐπυροβόλησεν ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῆς πρὸς τὰ ἄνω δι' ὅπου Γκρά πρὸς ἀπαιρητισμὸν τῆς Α. Β. Γ. ὡς ἄλλη ἡρώς, ὅπερ διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς Α. Β. Γ. Ὑψηλότητος, ἥτις ἐκάλεισεν αὐτὴν ἀμείων.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐβρεξ ἐκαθόλου ἐνταῦθα, ἐνθ' εἰς τὰ περίρρι κατεπλημύρηνεν ἡ ἀνομβρία αὐτῇ μᾶς λυπεῖ μεγάλη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἀγγέλλεται, ὅτι ὁ συνταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ Χουρίτ βέης ἐφάσεν εἰς τὴν τουρκικὴν πρωτεύουσαν κομιζὼν τὰ παρὰ τῆς Τουρκίας παραγγελλόμενα εἰς Χέρβην τηλεβόλα Κρεζώ. Τὰ τηλεβόλα ταῦτα [δοκιμασθέντα παρὰ ἐπιτροπῆς τούρκων καὶ γερμανῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ] εὐρέθησαν τέλεια.

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀδριανουπόλεως αἱ ὁθωμανικαὶ ἀρχαὶ συνέλαβον τὸν ἐν διαθεσίμῳ τῆτι βούλγαρον λοχαγὸν Ποτκόβ. διερχόμενον ἐκ Σερρών. Τὸν λοχαγὸν αὐτὸν ἐξέβλεψεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐν Ἀνδριανουπόλει βούλγαρος πρόκτωρ. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἐπέβαλον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ὁθωμανικὸν εἶδος.

Κατόπιν λεπτολόγου ἐξετάσεως τῶν

εἰκῶν ἱατρῶν τῶν κληθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν Βασιλίαν τῆς Σερβίας Δράγαν, ὁ ἀναμενόμενος τοκετός ἂν θὰ λάβῃ χώραν, μελόντι δὲ τὰ ἐξωτερικὰ συμπτώματα εἶδον ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ ὅτι ἐπικείμενον τὸ εὐτυχὲς γεγονός. Ἀρ' ἐτέρου δόκτωρ Κωλέ τῶν Παρισίων ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος Ἀυγύστου ἐπιστήμης διὰ πρῶτον κόλλου διεβεβαίωσεν, ὅτι ἦτο ἐν ἐνδοφρεσύνῃ κατὰ τῆς Βουλγαρίας, ἐπὶ τούτῳ κληθέντων, τὸ πάθημα τῆς Βασιλίσσης Δράγας ἦτο ἡ καλὴ μὲν νευρική ἐγκυμοσύνη· ἐπὶ ταύτης δ' ἐκασθῇ καὶ ἡ διάγνωσις τοῦ δόκτωρος Κωλέ. Ἡ Πρακτορεὶς ὅμως Βολφ διέμενε τηλεγράφημα διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνῆγγελλεν ὅτι τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τῆς Σερβίας, συνελθὼν ἐκτάκτως εἰς ἐπανεληγμένας συνεδριάσεις, ἀπεφάνετο νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλέξανδρου νὰ ἀφαιρῇ τὴν Βασιλίαν Δράγαν, ὅσον ἀνὰ ἕξιν νὰ βασιλεύῃ Κράτος, οὕτως τὸν ἰατὴν ἠθέλησε νὰ γελᾷ, παρουσιάζουσα ζέον πόνον ὡς ἰδικόν τῆς καὶ διὰ ψευδοῦς τοκετοῦ, χθὲς τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου. Εἰς μίαν τῶν συνεδριῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου παρίστη βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ὅστις ἀπέκρουσε ταῦτα ὑπερμυθίαις τῆς Δράγας, ἡ ὁποία, εἰπὼν αὐτοῖς ὑπουργοῖς, εἶνε ἐντιμος καὶ ἐξ αὐτοῦ λῆς ἐνόμισεν, ὅτι ἔμεινε ἔγκυος.

Ἡ «Πολιτικὴ Ἀναπόκρισις» βεβαίη, ὅτι κατόπιν τῆς ἐν Ἀβδαζία συναντήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου καὶ τοῦ Ρουμανίας Κάρου μετὰ τῶν Κυβερνήσεων αὐτῶν συζητήσιν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν Κρατῶν των καὶ καταγγέλλεται ἵνα συμβιβάσων τὰ ἐν ταύτῃ τυχόν συμφέροντα αὐτῶν ἐπὶ τῶν σχολίων καὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, δι' αἰτιῶν καὶ κατέρωθεν παραχωρήσεων. Ἡ ἐπιτέλεσις τῆς συνεννοήσεως ταύτης εἶναι τὸ σπουδαίον βήμα τῆς ἐν τῷ μέλλοντι συμπτῶσεως τῶν ἐν Κρατῶν.

Ὁ ἱατρὸς Κατακουζηνός, κληθεὶς ἐν ἐξέτασιν τῆς βασιλίσσης Δράγαν, ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁμοίον πάθημα ἀνεφάνη ἄλλοτε εἰς τὴν βασιλίαν τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ. Αἱ ἐβλαβεῖς τῆς Βιέννης ἐπιμένοντες νὰ παριστῶσι ἐκρηκτικὰ τὴν κατὰ τὴν ἐκείνην εἰς τὴν Σερβίαν Τουναντίον αἱ σερικαὶ εἰδήσεις ἐμφανίζονται ἐν τῶν διαμαρτυρίων κατὰ τῶν ὑπερβολῶν αὐτῶν διαδόσεων. Πιθανολογεῖται μόνον βασιλικὸν διαζύγιον, ἐν περιπτώσει καὶ ἡνὶ ποδεχθῇ ἡ βασιλίσσα ἀνίκανος πρὸς τεκνοποίησιν.

Ὅτι ὁ Τσάρος προσεκλήθη εἰς Πετρούπολιν τὸν Φερδινάνδον καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον κρίνεται ὡς ἐνδεικτικὸν τῆς δυσσεβείας τῶν αὐτοκρατόρων διὰ τὴν συνέντευξιν τῆς Ἀβδαζίας ἐπιβεβαιούται καὶ ὑπὸ τοῦ βουλγαρικοῦ τύπου.

Ἀπασαί αἱ ἐφημερίδες τῆς Σόφιας, δημοσιεύουσαι ἡμεπίσθινον ἀνακοινωθὲν δι' οὗ ἀγγέλλεται ὅτι ὁ ἡγεμὼν, συμμορφούμενος πρὸς ἐκφρασίαν δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς ἐπιθυμίας τοῦ Τσάρου, ἀναχωρεῖ εἰς Πετρούπολιν περὶ τὰ μέγ' Ἰουλίον. Ὁ Φερδινάνδος κατὰ τὴν ἐν τῷ ῥωσικῷ πρωτεύουσῃ διαμονὴν τοῦ θὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν ἀποκράτορα καὶ εἰς τὰ τελεσθησόμενα ἐν γυμνάσιον τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ. Αἱ βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες, χαίρειν τῶν νῶν τοῦ δείγματος τῆς εὐνοίας τοῦ Τσάρου, δὲν παραλίπον ν' ἀναφέρουν εὐφροσύνην καὶ τὴν ἐν Ἀβδαζίᾳ συνέντευξιν τῶν Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρουμανίας. Δὲν ἔχει ὅμως καὶ καὶ οὐδὲν σπουδαίον τινα ἡ πρόσκλησις αὐτῇ τῷ Ρώσσου μονάρχου οὐτε ἐκ ταύτης προκλινεῖ συμπαθεία πρὸς τὴν Βουλγαρίαν. Ἡ Ρωσὶ ἀπελευθερώσει τὴν ἡγεμονίαν διὰ τοῦ χυλνῶν ρωσικοῦ αἵματος προνοήσας ὡς κατὰ τὴν ταύτην προπύργιον τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἐν γειῶν αὐτῆς. Ἐὰν δὲ ἡ Βουλγαρία κατὰ μέρους χρονίας περιόδους ἀπεσπάρθῃ τῇ εὐνοίᾳ τοῦ ρωσικοῦ ἀνακτοβουλίου καὶ ἐλθροῦ

τὴν ὀφειλόμεν ὑγνωμοσύνην τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἐκδηλωθείσας ὑπὸ τοῦ Σταυρούλου τάσεις ἵνα ἡ Βουλγαρία ὑπάρξῃ ὡς Κράτος ἀνεξάρτητον καὶ ρυθμιστὴν τὴν πολιτικὴν αὐτῆς κατὰ τὸ συμφέροντα καὶ τὰς παραδόσεις τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ. Ὡς εἰκόσ, ταχέως ἐπανηλθόν· οἱ Βούλγαροι ἐκεῖ ὅθεν, ἐξετροχίσθησαν καὶ ἐπανεβάνον τὴν ἀφαιρῶν, ἐδῶκαν δὲ νέα τεκμήρια τυφλῆς ὑποταγῆς, διότι ἡ ἐσωτερικὴ διοίκησις καὶ ἡ πνευματικὴ τῶν Βουλγάρων ἀνάπτυξις δὲν ἐφθασαν εἰς τὴν ἐκείνην, ὅστε νὰ μὴ ἐχρ' ἀνάγκην ἐξωτερικῆς ὑποστήριξεως καὶ ἐπιρροῆς, ἥτις ἐσχάτως καθίσταται ἐν παντὶ ἀπαραίτητος. Δὲν βλέπομεν δὲ νῦν λόγον ἐχρ' οὐκ ἐπὶ νῦν· μὲν τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων ἐν σέσει πρὸς τὸν συνέντευξιν τῶν δύο Βασιλέων ἐν Ἀβδαζίᾳ. Βεβαίως καὶ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Βουλγάρους αὐτὴ ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα, διότι τὰ ἐκτρεπὰ αὐτῶν κινήματα καὶ αἱ δολοφονικαὶ ἀποπειραὶ δὲν ἐκτελούνται μ' ἡ; καὶ πρό- ζόμενα κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ αἱ σκηναὶ Μιχαηλίδου ἐβεβλῶν ἴσως εἰς τοὺς δύο Βασιλεῖς νὰ λῶσιν μέτρα πρὸς περιστολὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν ταπεινῶν τούτων πατριωτικῶν τῶν Βουλγάρων ἐνεργειῶν. Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν νὰ ἐκάλεισεν εἰς Πετρούπολιν καὶ ὁ Τσάρος τὸν Φερδινάνδον. Ταῦτα ἡμῶν ἐννοίαν ἔχει ἡ πρόσκλησις· θέλει δὲ βεβαίως ἀποθῇ αὐτὴ πρὸς ὠφέλειαν τῶν Βουλγάρων. Ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἴναι ἡ εὐνοία τοῦ Τσάρου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτείνηται μὴ χρεὶς ἐπιδιοκμασίας ὅλων τῶν κινήσεων, αὐτὰ ἀπεκαλύφθησαν ὡς γινόμενα ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἄλλαχθ.

Ἡ πρόσκλησις αὐτῇ τοῦ Τσάρου ἀφ' ἑνὸς θὰ συντελέσῃ νὰ πιστεύωσιν οἱ βούλγαροι ὅτι ὁ ἐλευθερωτὴς αὐτῶν ἀέποτε ἐπαγρυπνᾷ ἐπὶ τῶν συμφορῶν αὐτῶν, ἐξ ἄλλου δὲ ἵνα δοθῶσιν εἰς τὸν Φερδινάνδον προφορικὰ συμβολαῖα ἵνα μὴ συνδολίξῃ τὴν πυρὰν, διότι αἱ ἐξ αὐτῆς παραχρησόμεναι φλόγες ἐνδέχεται νὰ κατακαύσῃ αὐτοὺς τοὺς συνδολίζοντας καὶ ὑποκινούντας. Ἑλλάς καὶ Ρωμανία διὰ τῆς ἐν Ἀβδαζίᾳ συνεντεύξεως εἶνε ἀδύνατον νὰ παρεχθῶσιν εἰς τὸν Τσάρου εἴτε ὑπ' ἄλλου ἡγεμόνος· φίλου, διότι δι' αὐτῆς δὲν ἐπιδόωσαν ἀνατροπὴν καθιστῶντες οὐτε διανομὴν χωρῶν, ἀλλ' ἀπλῶς συνεννόησιν πρὸς καταπολέμωσιν καὶ κατὰ πᾶν πᾶντὸς κινήματος ὅπερ δύναται νὰ ἐμβάλῃ εἰς περισπῶντες τὰ Κράτη τοῦ Αἰμαίου. Ἡ παρούσα δὲ περὶ στασις ἐπιβάλλει καὶ εἰς τοὺς Ἑλλήνας καὶ τοὺς Ρωμῶνας· νὰ κατασκευασθῇ πᾶσαν ἀσφάλειν ἥτις θέλει ἐγερθεῖ ἀπελθῆναι, ἵνα δυνηθῶσιν αὐταὶ νὰ ἀσχυρῶσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ τὴν εἰρηνικὴν παρασκευὴν τῶν δυνάμεων αὐτῶν.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τοῦ ἱατρικοῦ συνεδρίου· πολὺ πρὸ τῆς ὁρισμένης ὥρας διὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Πανελληνικοῦ συνεδρίου, ἡ περιήγησις αἰθούσας τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπληροῦτο κόσμου, ἀποτελουμένου ἀπὸ ὅ,τι εἶχον ἔχει ἡ ἡ μετὰ πόλις. Καὶ τὴν μὲν πλατεῖαν εἶχον καταλάβει οἱ οἱ ἀπὸ περάτων συνελθόντες ἱατροὶ καὶ οἱ ἐπιστήμης καὶ προσκεκλημένοι, τὴν πρὸς τὰ ἀριστερά τῶν εἰσοδῶν κατεύθυνσιν οἱ φοιτηταί, ἐνθ' ἡν ἀπέναντι ἐξέδραν εἶχε καταλάβει τὸ ὡραῖον φύλλον. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνδοκάτης ὥρας πρῶτος ἐκείτων ἐπιστήμων κεκλημένων εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κ. Θ. Π. Δηλιγιάννης, καὶ πολλοὶ πολιτευόμενοι. Τὴν δεκάτην ἀκριβὲς ὥραν π. μ. παρόντων ἐκ τῶν ὑπουργῶν τῶν . κ. κ. Θεοτόκων καὶ Καραπαζοῦ, ὁ κ. Στάης ἐκράυε τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Πανελληνίου ἱατρικοῦ συνεδρίου, ἐδῶσε δὲ εὐθὺς ἀμέσως τὸν λόγον εἰς τὸν πρόεδρον αὐτοῦ κ. Ρ. Νικολαΐδην. καθηγῆται τῆς φυσιολογίας, ὅστις διὰ μακρῶν ὁμιλήσεων περὶ τῆς ἱστορίας τῆς διαπλάσεως τῆς ἱ-

ατρικῆς ἐπιστήμης». Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου τούτου ἡ ἐγκαινιστικὴ συνεδρία ἐληξεν. Τὴν ἐσπέραν περὶ τῇ 9 1/2 ὥραν συνήλθον ἐν τῷ Ζαπείῳ μεγάρῳ πάλιν οἱ τὸ συνέδριον ἀποτελοῦντες ἱατροὶ, ἐκεῖ δ' ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ἐκ μέρους τῆς πόλεως ὁ δῆμαρχος κ. Μερκούρης καὶ οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι. Ὁ κ. δῆμαρχος διὰ συντόμου, προσεφώνησε τὸ ὡς παρῆσθε, προσεῖς ὅτι οὐχὶ μόνον ἐπιστημονικῶς ἀλλὰ καὶ καὶ ἐθνικῶς τὸ συνέδριον ἐστὶ ὠφέλιμον, διότι θέλει διαπιστώσει τὴν φιλετικὴν ἐνότητα πάντων τῶν ἐλλήνων ὅπου γῆς ὑπάρχουσιν. Εἰς τὸν κ. δῆμαρχον ἐκ μέρους τῶν τοῦ συνεδρίου ἀπήντησεν ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Αἰλλῇ τῆς Γαλλίας πανεπιστημίου διαπρεπὲς χειρουργός κ. Γεράσιμος Φωκάς ὡς ἐξῆς περίπτωσις:—Κύριε Δῆμαρχε, «Ἐκ μέρους τοῦ Συνεδρίου ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ μὲν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν δημοτικὸν ἀρχοντα τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν φιλόφροναν ὑποδοχὴν καὶ τοὺς ὡραίους καὶ συγκινητικούς λόγους, οὓς ἀπηυθύνεται πρὸς ἡμᾶς. Οἱ Ἕλληνες ἱατροὶ ἀδελφοὶ συνελθόντες ἐν τῇ λαμπρᾷ πρωτεύουσῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπως μετόχων τοῦ Πανελληνίου ἱατρικοῦ συνεδρίου, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ προαγάγῃ τὴν νεοελληνικὴν ἐπιστήμην διὰ τῶν συζητήσεων καὶ νὰ ὑποδοθῶσιν αὐτῶν ἐν λεπτομερείᾳ καὶ εἰρηνικῶς τὴν ἰδέαν καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ζήτω ἡ ἐνδοξία τῶν Ἀθηναίων πόλιν! Ζήτω ὁ δῆμαρχος!

Αἱ τακτικαὶ συνεδριάσεις ἤρχισαν ἀπὸ τῆς 8ης πρωινῆς ὥρας τῆς Δευτέρας, ἐγένετο διακοπὴ τὴν μεσημβρίαν καὶ ἐπανελαμβάνοντο τὴν 3ην μ. μ. ὥραν. Ἐκείθεν τὸν λόγον πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ ἐπιστάται ἀνακινῶσιν σχετικὰ πρὸς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης. Πολλοὶ δὲ κατέθηκαν γραπτὰ ὑπομνήματα ἀναγόμενα εἰς τὴν νῦν παρατηρήσεις καὶ θεωρήσεις τῶν νοσημάτων, εἴτε τῆς ἐξελίξεως τῶν νοσημάτων. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συνεδρίου εἰσονται εὐχάριστα, διότι ἐκ τῆς τῶν προφορικῶν ἀνακοινώσεων καὶ τῶν ὑποβληθέντων ὑπομνημάτων πολλὰ σπουδαία ζητήματα διαφωτίζονται, νέο μέτρο ὑπὲρ τῆς ὑγιεινῆς λαμβάνονται καὶ νέα θεωρεῖται εἰσαγόμενα πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ κ. Ζωγρὶς ἐπρότεινε εἰς τὸ Συνέδριον τὰς ἐξῆς δύο προτάσεις: α'.) Νὰ ἐκφρασθῇ εἰς τὴν Σεβ. Κυβέρνησιν ἡ εὐχὴ περὶ ἐπιχειρήσεως ἀνάγκης τελείας ὑγιεινῆς καὶ τῆς χώρας ἡμῶν συντάξεως καὶ διοργανώσεως. β'.) Νὰ συσταθῇ ἐπιτροπὴ τῆς σκοπὸς εἶναι ὁ καταρτισμὸς τῶν Πανελληνίων Σωματείων πρὸς περιστολὴν τῆς ἐν Ἑλλάδι φοιτητικῆς διὰ τῆς εὐρύτατης ἐφαρμογῆς προφυλακτικῶν μέτρων καὶ τῆς ἀνεγέρσεως ἐξελικτικῶν θεραπευτηρίων.

Τὴν Τετάρτην ἐσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Σουλῆρου (Παρασκευῇ) ἐγένετο διάλειψις περὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ ὡς θεραπευτικοῦ μέσου ὑπὸ τοῦ κ. Τ. Ἀργυροπούλου πρὸς τὰ μέλη τοῦ ἱατρικοῦ συνεδρίου. Ὁ κ. Ἀργυροπούλος εἰς τὴν ἀναλυτικὴν καὶ πλήρη ἐν

κατέστησαν ἄχρηστοι δι' ἐργασίαν τινά. Ὁ διαθέτης παρακαλεῖ τὴν Βασίλισσαν, ὅπως λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὸ σκοπὸν αὐτοῦ,

— Εἰδῆσαι ἀσφαλεῖς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀναφέρουν ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῆς Σμύρνης διετάχθησαν νὰ ἀπολύσουν τοὺς εἰς τὰς φυλακὰς κρατούμενους Ἕλληνας οἵτινες εἶχον φυλακισθῇ κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ Πάσχα, διὰ τὰς σκηνὰς αἰτινες ἐλάβον χώραν εἰς τὴν κατὰ τῶν ἐβραίων ἐπίθεσιν. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν συνεπείᾳ ἀναφοράς τοῦ Μεράρχου Θεσσαλίας κ. Δημοπούλου, διέταξε ὅπως κατὰ τὸ διάστημα τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων ἐν Θεσσαλίᾳ ἀναλάβῃ τὴν φρούρσιν ὅλων ἐν γένει τῶν φυλακῶν τῆς Θεσσαλίας ἢ χωροφυλακῇ. Σκοπὸς τῆς διαταγῆς ταύτης εἶνε ὅπως ὅσας ὁ στρατὸς Θεσσαλίας συμμετάσχῃ εἰς τὰ γυμνάσια ταῦτα, ἅτινα θὰ γείνουν ἐν μεγάλῃ κλίμακῃ. — Καθὰ ἐγγέλλεται ἐκ Σύρου κατηρτίσθη ὁμάς ἐξ ἐπιπλιστῶν ἐκ Σύρου, εἰς ἣν ἐλάβον μέρος καὶ πολλοὶ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς κεφαλαιούχοι, οἵτινες προτίθενται νὰ προδῶσιν εἰς ἀγορὰν μεγάλων φορητῶν ἀτμοπλοίων. Τὸ δὲ ναυλομεσιτικὸν ἐν Σύρῳ γραφεῖον τῶν κ. κ. Χρήστου Βιτάλη, Νουστράκη καὶ Σ(α)γγόρασε νέον μέγα φορητὸν ἀτμοπλοῖον χωρητικότητος 3 χιλιάδων τόνων. — Ἡ Πύλη διώρισεν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποθανόντος προξένου Χαλκίδος τὸν ἐν Πειραιῇ ὑποπρόξενον τῆς Τουρκίας Ἰσχάν βέην εἰς τὴν θέσιν δ' αὐτοῦ ἐν Πειραιῇ μετατίθεται ὁ γραμματεὺς τοῦ γραφείου τῶν προξενικῶν ὑποθέσεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν Ἰβραὴμ Χαμηλῆ. — Ἐτέθη εἰς Δελφούς ὁ θεμέλιος λίθος διὰ τὸ Μουσεῖον Δελφῶν, ἀνεγειρόμενον δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Συγγροῦ. Μετὰ τελεσθέντα μεγαλοπρεπῶς Ἀγιασμόν, καθ' ὃν παρίσταντο ὁ κ. Ὡμόλλ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς αἱ ἀρχαί, οἱ πρόκριτοι Χριστοῦ κ. Παππαλουκάς, καὶ Γκέγκιος καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι Δελφῶν ἐν συγκινήσει, ὁ κ. Παππαλουκάς ἀπήγγειλλε σύντομον ωραιότατον λόγον, ἐξάρας τὴν ἀθάνατον δόξαν τῶν προγόνων μας, ἐξ ἧς ἡ Ἑλλάς

κατήντησε τὸ ἀληθὲς προσκύνημα καὶ ὁ θαυμασμός τῶν ξένων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας καὶ ἀναχωρεῖ εἰς Ἀρτσίστα ὁ κ. Χριστόδουλος Μίσσιος.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀρτσίστης ὁ κ. Δημήτριος Ζωϊδῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σερβίαν.

Ἀφίκετο ἐκ Τσεπελέβου ὁ κ. Μάνθος Σκότσας καὶ ἐκ Καπεσέβου ὁ κ. Ἀπόστολος Δούκας μεταβαίνοντες εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀρτσίστης ὁ κ. Πέτρος Λιότικ ἡ Γκλαβόνιας πῶν ἁμπελουργὸς τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας.

Ἀφίκετο ἐκ Τσεπελέβου ὁ κ. Στέφανος Κοσιδῆς.

Ἀφίκετο ἐκ Πρεβίτζης ὁ ἐξ Ἄνω Βίτσης πασίγνωστος ξενόδοχος κ. Χρόνης Σακελλαρίου, ὅστις ἐγκαθίσταται ἐν Πειραιῇ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλῳ ἐσφαλμένως ἐδημοσιεύθη ὅτι ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Μιχαὴλ Βουλδῆμος καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καπεσέβον, ἀντὶ νὰ σημειωθῇ Νικόλαος Βουλδῆμος.

Ἀνεχώρησαν οἱ ἐξάδελφοι Δάζαρος Μούδας καὶ Γεώργιος Οἰκονομίδης, ἀμφότεροι σπουδασταὶ τοῦ ἐμπορίου διὰ Σερβίαν.

Τελετοποιήθει εἰς τὴν κοπιτικὴν ἀνεχώρησε διὰ Συρράκων ὁ κάλλιστος νέος Χρῆστος Παπαδημητρίου προσλαβὼν καὶ τὸν καλλιτέχνην Ἰωάννην Δινάρην ἅπαντες οἱ συμπατριῶται καὶ φίλοι εὐχονται αὐτοῖς εὐδαιμονίαν εἰς πρακτικὸν βίον.

Ἀφίκετο ἐκ Σμύρνης ὁ Ἡπειρώτης διαπρεπὴς ὀφθαλμίατρος κ. Χρ. Κουτούζης καὶ συμμετέχε τοῦ ἱατροσυνοδίου ὑποβαλὼν καὶ ἀνακοίνωσιν σχετικὴν πρὸς τὴν ὀφθαλμολογίαν.

Ἀφίκετο ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἀναχωροῦσιν εἰς Τσαρπλινὰ οἱ κκ. Γεώργ. Στεργίδης καὶ Ν. Φίλιος, εἰς Κωνσταντινὺς οἱ κκ. Ν. Κοτσιφόπουλος καὶ Κ. Παππᾶ.

Ἀφίκετο ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Βουκουρεστίον ὁ κ. Ἰω. Τασόπουλος.

Ὁ κ. Καραβασίλης πολλὴν τὴν ἐντύπωσιν παρήγαγεν εἰς τὸ Πανελλήνιον ἱατροσυνοδίου διὰ τῶν σπουδαιωτάτων ἀνακοινώσεων, ἧτοι 1) θεωρητικῆς ὑδροκεφαλῆς δι' ὀφθαλμικῆς παρακέντησεως, 2) θανάτου ἐκ πνιγμονῆς συνεπείᾳ πίσεως τοῦ πνεύματος αἰσθητικῆς νεύρου, 3) λαμπρᾶς στατιστικῆς ἐπὶ τῆς πυρωτικῆς μορφῆς τῆς γαστρεντερίτιδος, ἧς διένειμεν ἐντυπὸν εἰς τὰ μέλη, καὶ ἐν ἣ καταβιάζει τὴν θνησιμότητα ἀπὸ 50 οἰο εἰς 13 οἰο ἐκτίθησι δὲ ἐν αὐτῇ καὶ ἰδὼν αὐτῷ μέθοδον ἐφαρμογῆς τῶν ψυχρῶν κατα

τοῦ πυρετοῦ. 4) στατιστικῆς φυματίωσης τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐν ἣ δηλοῦται ὅτι ἡ φυματίωσις μὴ ἀπαντῶσα τὸν 1ον μῆνα, αὐξάνει βιθμιαίως ἀπὸ τοῦ 4ου μηνός· τὸ 1ον ἔτος ἀνερχομένη εἰς 5 οἰο, τὸ 1-2 ἔτος εἰς 33 οἰο, ἀπὸ 2-8 ἔτων εἰς 44 οἰο. Εἶνε δὲ ὁ μόνος ἐπιστήμων, ὅστις παρουσίασε τὰς περισσότερας καὶ ἐμβριθεῖς ἀνακοινώσεις

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ συνδρόμηται τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς αὐτῶν νὰ τὰς ἐμβάσωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀντιπροσώπους ἡμῶν. Ὑποβέτομεν νὰ γνωρίζωσι πάντες ὅτι ἔχουσι καθήκον μόνον νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των καὶ νὰ μὴ περιμένωσι χιλίας παρακλησεῖς.

Οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τοὺς **Ἀδελφούς Χαῖτα** ἐν Βουκουρεστίῳ. **Δ. Βαυκοῦλην** εἰς Βουίαν. οἱ ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. **Ἰω. Χαρισιάδην**, οἱ ἐν Καίρῳ εἰς τὸν κ. **Χαρίσην Βασιλείου**, οἱ ἐν Πόρτ-Σαῖδ εἰς τὸν κ. **Η. Κιτσωνίδη**, οἱ ἐν Τρικινάλοις εἰς τὸν κ. **Μ. Σπυράκον**, οἱ ἐν Δαρὶσση εἰς τὸν κ. **Ζοῦγκον**, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. **Μιχ. Χαρίτων**, εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τοὺς **Ἀδελφ. Δοσίου** εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον «Κάμπος» οἱ ἐν Καρόιτση εἰς τὸν κ. **Α. Κούρτιον**. Οἱ ἐν Μεσολογγίῳ εἰς τὸν κ. **Η. Δαρλαμῆτσον** οἱ ἐν Λαυρίῳ εἰς τὸν κ. **Δ. Γκάτσον**. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. **Α. Πέτσιον** εἰς Καρναμπάτ καὶ **Δ. Μουτσόπουλον** εἰς Φιλιπούπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν δύναται νὰ ἐμβάξῃ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Αἰγύπτῳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ μέσου τούτου τὴν συνδρομὴν των.

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ (α)

Ἡ μητρόπολις τῆς Δρυϊνουπόλεως συγκροτεῖται ἐκ τῶν πάλαι ποτὲ διαλαμψατῶν ἀρχιερέων καὶ περιφανῶν ἐπισκοπῶν Φοινίκης, ἧς ὁ ἐπίσκοπος Περεγρίνος διέπρεψε τῷ 451 ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Χαλκιδονός, Ἀγχισμοῦ ἢ Ὀγχισμοῦ, Χειμάρρας κλπ. αἰτινες πρῶται ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ διέπρεπον ποιμενόμεναι ἐκάστη ἰδίᾳ ὑπὸ ἐπισκόπων σπουδαίων. Μετὰ ταῦτα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ ἰδίᾳ ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις συνεχυνεύθησαν ἅπασαι αἱ ἐπισκοπικαὶ ἐδραὶ εἰς ἓνα μητροπολιτικὸν θρόνον ἔχοντα ἑδραν τὸ Ἀργυροκάστρον, διότι, ἐλαττωθέντων τῶν χριστιανῶν ἡ ἑνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ πληθυσμοῦ μὴ δυνάμεναι νὰ χορηγῶσι τοὺς ἀνήκοντας φόρους, συνεχυνεύθησαν ἢ μετετέθησαν τῇδε κἀκεῖσε ὡς ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Φοινίκης, ἧς ὁ ἐπισκοπικὸς ναὸς, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐσεμνύνετο ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, μετετέθη τῷ 668 μ. Χ. ἐπὶ Εὐσταθίου ἐπισκόπου εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μεσποτάμου μετὰ τίτλον «Μεσποτάμου καὶ Φοινίκης». Ἡ Μονὴ αὕτη τοῦ Μεσποτάμου μετὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς Φοινίκης ἢ κατόπιν πολλῶν ἐτῶν διετέλεσεν ἐπὶ τινι καιρὸν καὶ πατριαρχικὴ Ἐξάρχια ἐποπτεῖαν ἐξασκοῦσα ἐκκλησιαστικὴν ἐπὶ τῶν περὶ αὐτῆς κειμένων χωρίων, εἴτα διεδέχθη τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τὸ Δέλβινον, ἧτοι ὁ ἐπισκοπικὸς τῆς Φοινίκης θρόνος μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Μεσποτάμον, ὅπερ ἦναι τὸν Μεσαῖωνα, εἰς τὸ Δέλβινον καὶ ἐκτίσθη (β) εἰς τὸν Μυρτήλαν ἐπαρχιακὸς ἐπισκοπικὸς ναὸς ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου (ἐπίσκοπος Δελβίνου πρῶτος ἀπαντᾷ τῷ 1270 ὁ Μασῆς). Ἐκτοτε

τὸ Δέλβινον κέκτηται θρόνον ἐπισκόπου μετὰ τίτλον «Δελβίνου καὶ Φοινίκης» τῷ 1750—1755 καταργηθείσης τῆς παλαιᾶς ἐπισκοπῆς Χειμάρρας ἠδὲ τῆς ἐπισκοπικῆς ναὸς, ὅς ἦν πολὺ μικρὸς ἐπὶ Σαραφείμ (1655) ἀλλὰ καὶ δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκεται ἡνὲρ εἰμὴ περαιτέρω. Ὁ ἐπισκοπικὸς οὗτος ναὸς, κατὰ τινὰ ἀρχαία χειρόγραφα, ἃ ἐμελέτησα ἐλαβε πολλὰς μεταβολὰς τῷ 1795· μάλιστα εἰς τινὰ ἐποχὴν ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη ἦν κατερειπωμένη καὶ οἱ ἐπίσκοποι αὐτῆς ἐκάθηοντο εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς «Κανάτση» ὀνομαζομένου, ἧς τὸ ἐτήσιον ἐνοίκιον ἐπλήρωνεν ἡ ἐπαρχία. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἐπισκοπῇ τῆς Δρυϊνουπόλεως. Τοῦ δὲ Ἀγχισμοῦ (νῦν Ἀγιοι Σαράντα) ἡ ἐπισκοπὴ ἤμαζεν ἐπὶ τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ ὁ ἐπισκοπικὸς ναὸς ἐσεμνύνετο ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, οὔτινος τὰ λαμπρὰ εἰρήνια πρῶτος ἐγὼ αὐτὸς ἀνεκάλυφα παρὰ τὴν παραλίαν. Ἡ ἐπισκοπὴ αὕτη τοῦ Ἀγχισμοῦ ἦν ἐνὶ μέλει μέχρι τοῦ 1060 μ. Χ. ὅτε κατεστρέφη καὶ οἱ κάτοικοι ὅσοι μετὰ τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον μετηνάστευσαν εἰς τὴν Χειμάρραν (α) καὶ ἐκτίσαν ἀπὸ ἰσίου τὸν ἐπισκοπικὸν ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων Μαρτύρων (ἐπίσκοπος Χειμάρρας ἀπαντᾷ πρῶτος τῷ 1360 ὁ Νικόλαος, ὅστις ἦν Χειμάρρας καὶ Κοζίλης) κατὰ τινὰ χρονολογικὸν κατάλογον τοῦ ἁγίου Ἀμασείας κ. Ἀθίου Ἀλεξίου (6) ἐν ᾧ κείνται πολλοὶ εὐσεβεῖς ἀρχιερεῖς. Διτηρήθη ὁ θρόνος οὗτος ἀπὸ τοῦ Ὁ. περὶ τοῦ αἰῶνος μέχρι τοῦ 1755, ὅπότεν ἡ ἐπαρχία αὕτη ἦν ὁ μετα τοῦ Δελβίνου καὶ αὐτὸς ἀπεχωρίσθη, διότι αἱ δύο αὐταὶ ἐπαρχίαι ἤρξαν μέχρι τοῦ 1830 ὅπότεν ὁ ἅγιος Ἰωαννὴν Βενεδικτὸς προσήρτησε ταύτην. Ἡ δὲ ἐπισκοπὴ τῆς Δρυϊνουπό-

λεως πρῶτον εἶχε τὴν ἑδρὰν τῆς εἰς τὴν Γορτίαν (χωρίον Δροπόλεως) παρ' ᾧ καὶ σήμερον ἄξιον λόγου ἐρείπια, ὑπόγειά τινὰ ναοῦ Παναγιῆς τεκτονικῆς μετασχηματισθέντος ἐκ χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ Δρυϊνουπόλις ἦν ἐνδοξος καὶ πλουσία πόλις, ἧς ἐπίσκοπος Ὑπάτιος τῷ 516 διέπρεψε κατὰ τὴν Ἡπείρῳ τοπικὴν Σύνοδον.

Τῷ δὲ 558 μ. Χ. καταστραφείσης τῆς πόλεως ταύτης (α) ὑπὸ τῶν Γότθων οἱ κάτοικοι διεσπάρησαν κομῆδόν καὶ ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς μετὰ τινος ἀναγνώστου (περὶ ταύτης ἄλλοτε ἐκτάσει) μετέφερε τὸν ἐπισκοπικὸν τῆς Δρυϊνουπόλεως θρόνον εἰς τι χωρίον τῆς Δρυϊνουπόλεως κληθὲν ἐκ τῆς μεταθέσεως ταύτης «Ἐπισκοπὴ ἐν ᾧ πρῶτον ἐκαλεῖτο «Τεγκάτες», καὶ ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς ἐπρεσβείας Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς μετὰ διάφορα προνόμια καὶ χαρίσματα κατ' αἰτήσιν τοῦ τότε ἀρχιερέως Μ. τοῦ ὁδοῦ, ὅστις ἦν ἀνθρώπος σοφὸς καὶ ἐπιστήμης ἐκ Κολοσσῆς. Σωζεται δὲ εἰσέτι καὶ ναὸς ἐπισκοπικὸς ἐν ταύτῃ ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου ὅστις εἶχε τὴν ἐποπτεῖαν τῶν τε τῆς Δρυϊνουπόλεως χωρίων καὶ τῶν τῆς Πωγωνιανῆς. Ἐπισκοπὴ (Τεγκάτες πρῶτον καλουμένη) εἰδείχθη ἑδρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐγγὺς τῆς θέσεως «Πιλά» Ἐλεούσης καὶ μετὰ διάφορα ἄλλα, ἅτινα ἀνέχουσιν εἰς τὸν τοῦ Ἀργυροκάστρου ναόν. Καταστραφείσης δὲ τῆς ὡς εἴρηται ἀνωτέρω Ἐπισκοπῆς ὑπὸ τῶν Σταυροφορῶν, μετετέθη ὁ ἐπισκοπικὸς τῆς Δρυϊνουπόλεως θρόνος εἰς Γάρρην, ἐγγὺς τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου κολάου Μοῆς ἐπὶ τῆς Ἱψηλῆς Πέτρας ἐπὶ τὴν ἐποπτεῖαν ὅλων τῶν χωρίων τῶν κειμένων πρὸς τὰς βορ. καὶ νοτίους ὑπάρχειας τοῦ ποταμοῦ ὁδοῦ.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

(α) Βλ. «Ταχυδρόμον» Κ) πόλεως ἀριθ. 854 Μαρτ. 26, 1901 διατριβὴν Ν. Γ. Μυστακίδου.

(β) Βλ. «Νεολόγον» Ἀριθ. 6,816 Ἀπριλίου 20 1892 διατριβὴν Ν. Γ. Μυστακίδου.

(α) Λέγεται ὅτι μέχρι τινὸς ἐσώζετο καὶ θυμιατήριόν τι, ὅπερ ἦν τοῦ Ἀγχισμοῦ.

(β) «Νεολόγος» ἀριθ. 6,786 11 Μαρτίου 1892.

(α) Βλ. «Κωνσταντινουπόλιν» ἀριθ. 221 86ρίου 1894 διατριβὴν Νικόλ. Γ. Μυστακίδου.